

העלון טעון גניזה
עלון מס' 512
שבת פרשת "ויקרא"
שנת תש"פ

העלון מוקדש לעילוי נשמת
יוסף בן רבקה ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יורם בן אסתר ז"ל
שושנה בת אסתר ז"ל
לרפואה שלמה
לאולגה זימבול בת אמילי
שלמה בן ויקטוריה

ע"ש הצדיק המלובן רבי ינון חורי זצוק"ל, זיע"א
יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 03-6182992

זמני שבת פרשת "ויקרא"

רבינו תם	צאת שבת	הדלקת נרות	פולג המנחה	ירושלים
8.14	7.33	6.20	5.36	
8.11	7.35	6.37	5.38	תל אביב
8.11	7.34	6.37	5.37	באר שבע

הפטרה: "עם זו יצרת"

מטעמים לשולחן

ויקרא אל משה לאמר (א, א)

המילה "ויקרא" נכתבה באל"ף קטנה, ומסביר הרא"ש במקום, שרצה משה רבנו בענותנותו לכתוב "ויקר", על גלוי השכינה שהיה לו, אולם הקב"ה אמר לו: "לשון מגונה הוא, שכך כתבתי על בלעם 'ויקר אלקים את בלעם' (במדבר כג, ד) והוא לשון מקרה". אולם מאחר ומשה רבנו כל כך ביקש זאת: "אמר לפניו בבקשה ממך שתעשה דבר שיכירו וידעו הדורות שקשה עלי הקריאה הזאת", התרצה הקב"ה ואמר לו: "אעשה אל"ף קטנה שהקטנת עצמך". מקשה על כך רבי יצחק מוורקה: וכי זהו המקום היחיד שבו נרשם שהקב"ה קרא למשה, הלא כבר בספר שמות (יט, כ וכן כד טז) במעמד הר סיני, נאמר: "ויקרא ה' למשה", ויקרא אל משה, מדוע, איפא, רק כאן נוהג משה בענוה? אלא, שבמעמד הר סיני שמעו כל ישראל את קריאת ה' למשה, וכאשר אחרים שומעים, יש בכך משום גסות הרוח לשנות ולנהוג בענוה, ואילו כאן, הקב"ה דבר רק איתו. ה'לקוטי בתר לקוטי' מסביר את האל"ף הזעירא מכוון נוסף: ויקר הוא מלשון מקרה, ויקרא מלמד שהקב"ה קורא לאדם. במהלך חיי האדם ישנן כל מיני צרות, וכולן נועדו למטרה אחת: כדי להעיר את האדם ולהחזיר אותו לבוראו. אולם, מאחר ואנשים אינם מבינים את המטרה, הם סבורים שהצרות הגיעו אליהם במקרה-מגדיל הקב"ה את מנון הצרות ר"ל, והן הופכות להיות גדולות יותר ויותר. מי שגם כעת סבור שמדובר במקרה, יאלץ לסבול מצרות גדולות יותר, וכך הלאה-עד שיבינו שהקב"ה הוא זה שקורה להם. כלומר ככל שהאדם נעלה יותר, ומזהה מהר יותר את קולו של ה' הקורא אליו, אין צורך לקרא לו בחזקה, שכן הוא מבין כבר בתחילת הדרך, כשצרותיו עדין קטנות, שהקב"ה מבקש לעורר אותו, ולכן ככל שאדם יותר גדול- האל"ף של ויקרא קטנה יותר...משל נפלא אודות ענין זה מובא בילקוט מעם לועז (שמות תתד, הובא בספר כי אתה עמדי): קבוצת צידים הצליחה לכתר שועל בלב היער. השועל שראה כי כלתה אליו הרעה, ושיער כי לא יוכל לברוח, החליט להעמיד פני מת. הוא שכב על הקרקע בלי נוע, וקוה כי הצידים יעזבוהו לנפשו. אולם לצידים היו תכניות אחרות לגמרי לגביו. השועל נחרד לשמוע לפתע כי אחד הצידים מתכוון כעת לחתוך את זנבו. צמרמורת אחזה בו, אולם הוא הבין כי אם חיייו יקרים לו עליו לסבול את היסורים הללו באהבה, ולא לזוז על אף הכאבים הגדולים שיסבול בחתוך. סבור היה שבכך תם הענין, אולם להותו, הוא שומע ציד אחר המודיע כי כעת הוא עומד לעקור את אחת משני ולמכרה בכסף רב. שוב סבל השועל את יסוריו בדממה, ובלית ברירה הבין כי אם ברצונו להותר בחיים-עליו לשתף פעולה, ואכן, כך עשה. לאחר שעקרו את השן, והשועל מבקש לנשום לרווחה, הוא שומע לפתע על המשך התכניות... 'שוד ושבר' נחרד השועל, 'כעת מתכוון אחד הצידים להפשיט מעלי את עור'. הוא מבין כי כעת מדובר במות ודאי, ולכן קופץ ומתחיל לרוץ, ועד שהצידים התעשתו מ"תחית המתים" הזאת, כבר היה הרחק משם, במעבה היער. 'מה חבל' יסר השועל את עצמו, 'שנזכרתי לברוח רק אחרי שאבדתי את הזנב ואת השן...לו הייתי עושה כן מלכתחילה, היו הללו עדין נותרים בידי'. כאשר רוצים לעורר את האדם מן השמים, שולחים אליו יסורים לסביבת החברים הקרובה אליו, אם אינו מתעורר-מגיעים היסורים עד אליו, תחילה בדברים קטנים, כמו קלקול מכונית הכביסה או אבוד הארנק, ואם אינו שומע גם כעת, מגיעים אליו היסורים הקשים. לבסוף, לא תהיה לו בררה, והוא ישוב בתשובה שלמה, כדאי לו לעשות זאת לפני שהוא מאבד את הדברים היקרים לו מכל!...כאשר היה נקרע לחתם סופר' כפתור במעיל, היה תכף אומר: רבונו של עולם, הבנתי את התזכורת, אינני זקוק ליותר מכך...

ומתוק האור

ההלכה השבועית

הלכות פסח

א. כל המשהה חמץ ברשותו בימי הפסח, ביטל מצות עשה, שנאמר "תשביתו שאור מביתכם", ועבר על לא תעשה, שנאמר "לא יראה לך חמץ". לפיכך קנסוהו חכמים ואמרו (פסחים כח.): חמץ שעבר עליו הפסח אסור בהנאה. והחמץ הזה נאסר בהנאה בין לו בין לאחרים. ואפילו אם לא ידעו אותם אחרים שזהו חמץ שעבר עליו הפסח, היודע חייב להודיעם ולהפרישם להצילם ממכשול שלא יאכלו ממנו.

וכל הירא את דבר השם לא יקנה שום מצרך שיש בו חמץ, לאחר הפסח, בין מאכל בין משקה (כגון בירה), אלא מבעלי מכולות וצרכניה יראי שמים שמכרו את החמץ שלהם לגוי, על ידי הרבנות המקומית כנהוג, או על ידי תעודה מתאימה, כדי שלא יכשל בחמץ שעבר עליו הפסח. אבל אסור לקנות מיהודי לא דתי שאינו שומר תורה ומצוות, שיש לחוש פן לא מכר את חמצו לגוי על ידי הרבנות המקומית, קודם לפסח, כנהוג, ואפילו הוא אומר שמכר חמצו קודם הפסח, אין לסמוך על דיבורו, מאחר שנהוג לתת תעודה מתאימה מהרבנות המקומית בתאריך של אותה שנה המאשרת דבר המכירה, לפיכך אין להאמינו עד שיראה את האישור הנ"ל. (שו"ת יחווה דעת חלק ג סימן כח).

(חזון עובדיה)

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל?

שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyion.org או הכנסו ל - www.hasdeyion.org

סיפור השבוע

לכן, צועד אלי, והפנים שלו מבוהלות, לבנות כמו יונה לבנה. "ויקטור, אל תשאל מה קרה... אני מוהל, שכחתי שבעוד שלוש שעות אני צריך לעשות ברית מילה לתינוק בדימונה..." כך הוא מספר, כולו רועד כמו עלה בשלכת... חשבתי להתעלף. השעה שתיים וחצי בצהריים, אמנם קיץ, אבל מעמוקה לדימונה... ועוד באמצע הירידות. אני אומר לו "כבוד הרב, אתה לא מצפה ממני שנפסיק את הטיוול ונחזור לדימונה... אנשים שילמו על יומיים..." שתדע כבוד הרב, זה לא כמו היום, אין פלאפונים... אין תקשורת מיידית. לא, אל תחזור לדימונה", אומר לי המוהל "תוריד אותי כאן, אני כבר אסתדר". "באמצע היער?" אני שואל, "בין העצים?". ההוא מסמן לי "פתח תדלת", אני פותח, הוא מחזיק בתיק שלו, אומר "תודה" ויורד. עושים לו שלום מהחלון, ואני ממשיך לגלוש לעמוקה. חושב לעצמי הוא לא נורמלי, בקושי יש כאן תנועה... אין לו שום סיכוי להגיע לדימונה עד שעה חמש וחצי... רק אם יצמחו לו כנפיים. כאן כבוד הרב, כמעט נגמר הסיפור. המשכנו לטייל ואני כבר שכחתי מן המקרה. אתה יודע נהגי "אגד", כל יום יש להם כמה סיפורים. כמה חודשים אחר-כך, אולי חצי שנה, עשיתי קו איסוף נוסעים רגיל בבאר שבע, לא רחוק מהתחנה האחרונה של הקו אני רואה אותו, את המוהל הולך עם התיק. ואז צף לי בזיכרון אותו יום בעמוקה. אני מבקש סליחה מהנוסעים, עוצר בצד, יורד מהאוטובוס ורץ לעברו. "תגיד לי אדון מוהל, מה קרה איתך באמצע הדרך לציון בעמוקה?" ההוא לוקח לו כמה שניות להתאושש, וכשהוא מזהה אותי, מחבק אותי חזק ואומר לי "ויקטור, שהשם ישמור אותך, ירדתי באמצע הדרך, ומיד כשנעלם האוטובוס פרצתי בבכי כמו ילד קטן. בוכה, בוכה, מסתכל בשמים ומדבר עם הקב"ה, אומר לו, אבא, אבא, רחם עלי, אני פושע, אני איש חסר אחריות, איך שוכחים ברית מילה?! איזו בושה!! אבל אני הבן שלך אבא, ויש בדימונה עוד בן שלך, תינוק שמחכה לברית מילה, רחם עליו, רחם על המשפחה שלו, זה עלול להיות להם עוגמת נפש. ככה אני בוכה, ואז מתיישב על אבן גדולה ולא יודע מה לעשות... מחכה לאיזה זוג כנפיים של יונה או נשר שיעיפו אותי דרומה... ככה חמש דקות שאני בהלם, ואז ויקטור, אני רואה שמכונת יפה לבנה, אפילו מפוארת, עולה מעמוקה לכיוון שלי, אני מסמן לו. ההוא עוצר, אני עולה... 'לאן חביבי?' הוא שואל אותי, לדימונה אני עונה לו, ומחכה שיתחיל לצחוק. ההוא לא צוחק. שמע מה ההוא אומר לי 'ברוך הבא אחי, גם אני בדרך לדימונה, תגיד דבר תורה!' אני, ויקטור, לא מאמין למשמע אזוני. אומר לו דבר תורה, ועוד אחד שיהיה שמח. בסוף מה מספר לי הנהג של המכונת הלבנה. 'אני נוסע לברית מילה, לאולמי "שושנים", אחי הקטן עושה לי כבוד, נתן לי להיות סנדק של הבן שלו... הלכתי טבלתי במקווה האר"י, אחר-כך התפללתי בעמוקה שהתינוק יהיה צדיק גדול כמו רבי יונתן בן עוזיאל, עד חמש וחצי אנחנו בדימונה'. אני מתחיל לרעוד מהתרגשות, תגיד לי אני שואל אותו של מי הברית? מה עונה לי? "של משפחת ביטון..." "שתבין ויקטור, אנחנו יושבים שנינו בתוך מכונת אחת בדרך מעמוקה לדימונה, המוהל והסנדק". עד כאן המוהל. אתה שומע כבוד הרב, אני והמוהל נפרדים בחיבוק חברים, והמוהל צועק לי "ויקטור, ויקטור, אל תשכח, הקב"ה יודע מתי להצמיח כנפיים". הא כן, יש עוד קטע קטן לסיפור. לפני עשר שנים נפטר המוהל, וסיפרתי ב"שבעה" את הסיפור הזה לבניו של המוהל. ניגש אלי בן ישיבה, ירא שמים ועדין, נראה בן 20, מה אומר לי? "אני התינוק". אתה מבין כבוד הרב? זה לא בריא לעשן. אומרים בצחוק, שעישון מצמיח כנפיים מוקדמות לכיוון השמים. לא חבל?

באדיבות המחבר - הרב קובי לוי הי"ו

"ברוך הבא כבוד הרב, אני קוראים לי ויקטור, ואין כבוד יותר גדול בשבילי מלהסיע רבנים. רבנים? רבנים הם העיניים שלי. פעם סיפר לי קליינט, בחור ישיבה, שהחכמים והצדיקים, אלה שיושבים ולומדים ויודעים את כל התורה, הם נקראים הכנפיים של עם ישראל. למה כנפיים? ההוא הסביר לי, שכמו יונה בלי כנפיים לא יכולה לזוז ועלולים לטרוף אותה שועלים, כך בדיוק עם ישראל. אנחנו היהודים הפשוטים, היונה, והתלמידי חכמים הם הכנפיים שמרימים אותנו גבוה, ושומרים עלינו, וכל מה שיש טוב ליהודים, זה בא מהם. אז אתה מבין כבוד הרב, אם אתה נכנס אצלי למונית, זה סימן שיש לי כנפיים, שיש לי עתיד, שאני ממשיך לעוף ולהתקדם, ולהיות עוד יותר טוב בעולם של הקדוש ברוך הוא. לאן כבוד הרב עם אשתו צריכים להגיע? לבאר-שבע, בשמחה, אני לא מפעיל מונה, ועושה לך - ותבדוק אותי אצל רפי היומנאי - 30% הנחה מהמחיר האורגינלי. כבוד הרב לא צריך להגיד "תודה רבה", זה אני שצריך להגיד תודה רבה, כי אני בזכות אנשים כמוך הרווחתי את האמונה שלי ואת כל המצוות שאני מקיים, ברוך השם. מה היה הסיפור אתה שואל? אתה שואל, אז אני עונה. אני כמו שאתה רואה אותי, 50 שנה נהג. מגיל 20 אני על הכביש, מתוך זה 45 שנה ב"אגד", נהג אוטובוס, כל הזמן טיולים צפון-דרום, מכיר כל פינה בארץ, ואל תעשה לי מבחן. ואתה יודע איך אומרת הבת שלי - אבא שלנו הוא ספר גיאוגרפיה, אטלס מהלך. בעיניים עצמות אני מכיר הנגב, הגליל, השרון, השומרון, הגולן, מה לא! אחרי הפנסיה קניתי מונית. נהגתמיד נשאר נהג. בקיצור, הנה הסיפור... כן הרב יכול לעשן, אבל אני שמעתי שהרבנים הגדולים אומרים שאסור... בקיצור יום אחד לפני שלושים שנה - אני מקבל ממנהל התחנה קו טיול בן יומיים. לאסוף 50 איש מדימונה לטיול קברי צדיקים בצפון, עושים לילה בבית מלון בטבריה. מתאים לי, גם אשתי באה. וכל הדרך מדימונה צפונה, פייטנים, שירים מזרחיים, הרבנים אומרים דברי תורה, סיפורי חסידים. אני לא ממחר לשומקום. יש להם מדרוך צעיר באמת מוכשר, מסביר להם על היישובים שבדרך, היסטוריה, כל מיני אירועים שהיו במלחמות, בכיבושים של יהושע בן נון, מה אגיד לך אחרי שלוש-ארבע שעות, שאני מקשיב, אם היית עושה לי מבחן בהיסטוריה, אני מביא 100. זה הצעיר צ'יק הזה, יודע היסטוריה יותר טוב ממה שאני יודע גיאוגרפיה... אבל זה לא הסיפור. נוחתים תחנת ביניים בציון של רבי מאיר בעל הנס בטבריה, תפילת מנחה עם תיירים יהודים מאמריקה בלי עין הרע, אולי שלושה-ארבעה אוטובוסים, אומרים 15-20 פרקי תהלים, וממשיכים צפונה לראש פינה, ומשם אל הכביש המוביל לצפת עיר הקודש. הנופים של הגליל זה בריאות הנפש, והאוויר? איך כתוב בגמרא שלנו, זה אוויר מחכים, ז'תומרת, אם אתה מגיע לגליל טיפש, בדרך הביתה אתה נהיה חכם. מפה לפה אני מגיע לצומת צפת, ואז מתחיל ויכוח, "ימינה נהג סע לעמוקה", ומצד שני "שמאלה נהג, תיכנס לצפת, נטבול במקווה האר"י". אני עוצר בצד, שולף פחית בירה קטנה, שותה, ממתין להוראה. פתאום שקט, ואז אומר לי אחד הפייטנים "ויקטור, הנה כולם מסכימים, קח ימינה, סע לעמוקה, אני כבר בן 40 ועוד לא התחתנתי, אומרים שאצל רבי יונתן בן עוזיאל יש הפתעות". באמת, פתאום כולם הסכימו. לקחתי ההגה ימינה, והנה אנחנו יורדים לאט בכביש הכורכר שהתפתל ומתעקל לו, כשמסביב יערות עצי אורן וצמחייה ירוקה, תענוג לעיניים, ללב ולנשמה. באופק כבר רואים את עמוקה, ולפתע צעקה חזקה "ויקטור עצור בבקשה!!! חשבתי מישהו קיבל התקף לב או סחרחורת, או רוצה להקיא, לך תדע. אני עוצר, ומן הספסל האחורי מתרומם יהודי גבה קומה, צדיק כזה עם זקן

עשיית פדיון ב"חסדי ינון" ונושעת... ..

אתמול התקשרתי ל"חסדי ינון" והזמנתי "פדיון נפש" להיום בבקר, שהיה לי טסט. והבטחתי שכשאעבור אתקשר לבשר בשורות טובות ולזכות את הרבים. אז אני מתקשר להודות לבורא עולם, שהיה לי סיעתא דשמיא, ועברתי את הטסט בפעם הראשונה, והודיעו לי מיד שעברתי. שזה בפני עצמו גם מאד מהר... אין מילים להודות.. תודה לבורא עולם ותזכו למצוות...

בעילום שם

לפני כשלושה חודשים נתקפתי התקפי חרדה בלתי מוסברים, זה דבר שפתאום צץ לו ללא התראה מוקדמת. כל יום היו לי ארבעה, חמישה התקפים ביום. לא מספיק שהיו ההתקפים בנוסף היתי עוד יותר מבוהל מהמצב עצמו. היתי במצב נפשי כל כך ירוד, שקבעתי תור לפסיכיאטר. באחד ההתקפים, נזכרתי שראיתי את העלון "תפארת ינון" עם טלפון לפדיון נפש. אמרתי לעצמי, שלפני שאני מגיע לפסיכיאטר אני חיב לנסות. התקשרתי ל"חסדי ינון" והזמנתי "פדיון נפש" עבורי. ומאז, מה אומר ומה אגיד, רק להודות להשם יתברך, הכל נעלם כלא היה. תודה לבורא עולם...

בעילום שם

לבן שלי היתה דירה מאד בעיתית, ובאזור מאד בעיתי מבחינתו, המשכיר אמר לו שהוא חיב להשאר עוד שמונה חודשים עד סוף החוזה, או שיביא שוכרים חדשים. שום דבר לא הצליח לו, לא למצא אנשים אחרים ולא שום פתרון אחר, הכל היה חסום ותקוע.. עשינו "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" ומיד למחרת הפדיון, באו כמה שוכרים חדשים, פתאום באו כמה, בניגוד לכל התקופה שאף אחד לא התקשר ולא הגיע בכלל. וב"ה מצא שוכרים שהשכירו את הדירה לשנתיים. סגרו חוזה. הבן שלי עזב והפלא העליון הוא שמצא מיד דירה אחרת, שהתאימה לו, בדיוק כפי שרצה, ובאזור טוב. אין מילים להודות, ישתבח שמו!

מרים-גני תקוה

לפני שבועיים נקבע למור אבי ניתוח מעי הגס, לפני הניתוח הזמנתי עבורו "פדיון נפש" לאותו בקר. אבי הוא אדם מבוגר, והניתוח היה להסרת גידול. ברוך השם, הניתוח עבר בהצלחה, ועל כך רוצה להודות לבורא עולם, כרגע יש לו קצת חום, אז התקשרתי לעשות לו עוד פדיון, ושבע"ה זכוי הרבים יעמוד לזכותו ויחזור לאיתנו הראשון במהרה. מודים לבורא עולם, שום דבר לא מובן מאליו...

בעילום שם

לאחר שנים של המתנה, סוף סוף נודע לי שאני הולכת להיות אמה, השמחה היתה גדולה, מציפה וסוחפת. אבל לצידה התעוררה חרדה שלותה אותי במהלך כל ההריון, מכיון שאני מבוגרת, והיו לי נסיונות מאכזבים בעבר, מאד חששתי. קראתי את העלון "תפארת ינון" והחלטתי לתת צדקה כל חודש, לפני שאני הולכת לבדיקות... וכך היה במשך כל חודשי ההריון. כל פעם שהיתה לי בדיקת אולטראסאונד, או בדיקה חשובה אחרת, היתי מתקשרת ותורמת... והרגשתי שהברכות והתפילות האלה מלוות אותי לאורך כל הדרך. לקראת חודש התשיעי, לפני כחודש, היה יום ששי, אמרתי לבעלי שאני לא מרגישה טוב, לאחרונה הלחץ דם היה גבוה והרגשתי חלשה ומסוחררת, הורדתי את הסיירים מעל האש... ומאז אפשר להגיד שאני לא זוכרת כלום. בעלי מספר שבסיעתא דשמיא היה לידי בסלון כשראה שאני מתעלפת. מיד הזעיק אמבולנס, והסתבר שאבדתי את ההכרה. האמבולנס דהר ודווח לבית החולים להערך למקרה חירום. היתי מונשמת ומורדמת, והרופאים עקבו אחרי מצב העובר והתלבטו מה לעשות במצב הנדיר הזה. בעלי הוא זה שדוקא עודד אותם לילד אותי, כל עוד המצב מתאפשר והעובר בסדר, כי הרי אי אפשר לדעת איך יתפתח המצב הזה. הרופאים החליטו לילד אותי, וכך נולדה בתי היקרה, השם ישמור אותה, ואני עדיין היתי בתרדמת... ביום שני כשהתעוררתי, ראיתי שעון מולי ואמרתי לעצמי, שלוש שעות את בבית חולים וגם ילדת... זה יפה מאד! בעלי צחק צחוק משחרר פעם ראשונה בשלושת הימים האחרונים, וסיפר לי שאני לא שלוש שעות מאושפזת אלא שלושה ימים. סוף סוף פגשתי את בתי היקרה, בעלי עדכן אותי בכל מה שעבר עלי שלא זכרתי. והרופאים שמחו לגלות שהכל בסדר איתי. המחשבה הראשונה שעברה לי בראש זה שזאת ילדה של צדקות, שזה שאני מחזיקה אותה בידיים, בכלל לא מובן מאליו, שבעצם שום דבר לא מובן מאליו בעולם הזה... ושהמשפט "צדקה תציל ממות" הוא יותר ממוחשי עבורי, ואין לי ספק שבזכות הצדיק הקדוש הזה ר' ינון חורי זצוק"ל שעל שמו הארגון היקר הזה קרוי, ה' הציל את חיי.

בעילום שם

ארגון "חסדי ינון"
עורך תיקון פדיון נפש
 תיקון זה הוכח שפועל ישועות
 פרטים בקו הישועות
03-6182992

בסיעתא דשמיא ניתן להשיג את
מטבע הישועות של הצדיק
 המסוגל לשמירה והגנה מעין הרע,
 בריאות איתנה, פרנסה בשפע, מזל והצלחה
 לפרטים בקו הישועות 03-6182992

אחד הימים הגיע לביתו של רבי דוד בעל ה"טורי זהב" איש עני. הוא התחנן לתרומה של מטבע זהב אחד. הרב, שהיה עני מאד לא מצא אפילו פרוטה, ומטבע זהב? בוודאי שלא. "הרי מוכרחים לעזור לעני" חשב בליבו. לקח רבי דוד את הגביע של שבת, נתן לאיש העני ואמר: "קח את הגביע הזה אל פרנס העיר, ותבקש ממנו שימשכן את הגביע תמורת מטבע זהב. אתה תשתמש במטבע, ואני בעתיד, אשחרר את המשכון". האורח הנדהם לא היה מסוגל לפצות פיו מרוב שהיה מופתע. "מתי יחזור אליך הגביע?" התעניין העני. השיב לו רבי דוד: "בערב שבת אקבל את משכורתך וכך אוכל לפדות את הגביע". לקח העני את הגביע, הביאו לקופת הגמ"ח של פרנס העיר וביקש תמורת הערבון שבידיו שני מטבעות זהב. נתן פרנס העיר שני מטבעות לעני וזה העניק לו את הגביע. בסוף השבוע, שלח הרב דוד מטבע זהב בידי תלמידו כדי להחזיר את הגביע היקר מיד הפרנס. אמר פרנס העיר לתלמיד: "תמורת הגביע של הרב נתנו לאיש שהיה כאן בתחילת השבוע הלוואה של שני מטבעות זהב, לא נוכל להחזיר לך את הגביע תמורת מטבע אחד!" התלמיד הזדעזע, "האם העני ניצל את התמימות של הרב?" חשב לעצמו. הוא הגיע לביתו של רבי דוד וסיפר לו את שקרה. רבי דוד שמח כל-כך שמח, פניו קרנו, הוא הוציא מכיסו מטבע זהב נוסף שיועד לצרכי הבית, ושלח את התלמיד לשלם לקופת הערבון. "למה אתה שמח כל-כך?" שאל התלמיד. השיב לו הרב: "זכות גדולה היא בשבילי. אותו אדם היה כנראה זקוק בדחיפות לשני מטבעות זהב אלא שהוא התבייש כל-כך לבקש. לכן ביקש ממני רק מטבע אחד. אבל השמחה שלי עוד הרבה יותר גדולה- עכשיו אני שמח על זה שלא היה לי כסף לתת לו, כי אם היה לי כסף הייתי נותן לו רק מטבע אחד, עכשיו דווקא בגלל שלא היה לי כסף, הוא קיבל ממני שני מטבעות!" אם אדם היה יודע מה ערך של מטבע אחד שהוא נותן לאחר ספק אם הוא היה משאיר בחיקו מטבעות... אמרה הגמרא (פאה ירושלמי א', א'): "צדקה וגמילות חסדים שקולות כנגד כל מצוותיה של תורה" - הצדקה לאחר שקולה כנגד כל המצוות. מוסיף על כך רבי חיים לוצטו: "סייע האדם לחברו כאשר תשיג ידו ויימנע ממנו נזקים בכל מה שיוכל, כל שכן שירחיק הוא כל מיני נזקים שיכולים לבוא מחמתו..." ("מסילת ישרים") הסיוע לאחר הוא לא רק בנתינת הצדקה, אם מנעת מחברך נזק, הצלת אותו מהפסד זוהי צדקה לכל דבר. צדקה לא רק מצילה את החבר, יותר מכל היא מצילה אותך, המטבע הקטן שהבאת לאחר יכולה להציל אותך מנזק גדול. פתח את ידך, אל תשאיר אותה קפוצה, פתיחת היד שלך היא לעיתים ההצלה.

חונן קרתא

קמחא דפסחא

עזור לאחיך
שיוכל להסב
בבן חורין..

ישנם מאחינו בית ישראל שכל השנה מרגישים רק את "המרור"

לתרומות חייגו 03-6182992

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מסעמים לשולחן" //

לע"נ נח בן טראקי, יסמינה בת מסעודה, יהושוע בן עזיזה, רחל בת פלילה, יעקב בן רוזה, אמילי בת רוזה, צבי בן אילנה ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 03-6182992. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"חסדי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 03-6182992 ובבנק הדואר חשב' 3640582